

ЗАСНУВАННЯ ХОЛМУ

Раз Данило був на ловах
І у лісі заблудив.
Довго він шукав дороги,
Довго в пущі він ходив.

Аж виходить на поляну:
Ні дороги, ні стежок.
На поляні горб високий,
Вкритий килимом квіток.

“Ось це місце для твердині!”
З уст зірвалися слова, –
Тричі голову розіб'є,
Поки візьме татарва!

Там, де звір ревів голодний,
Серед лісу, на шпилі
Виріс Холм і став на варті
Української землі!

Олександр Олесь

МРІЯ

Хотіла б я піснею стати
У цюю хвилину ясну,
Щоб вільно на світі літати,
Щоб вітер розносив луну.

Щоб геть аж під ясній зорі
Полинати співом дзвінким,
Упасти на хвилі прозорі,
Буяти над морем хибким.

Лунали б тоді мої мрії
І щастя моє таємне,
Ясніші, ніж зорі яснії,
Гучніші, ніж море гучне.

Леся Українка

ПАМ'ЯТІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Я знала Лесю Українку,
Живу, тривожну, молоду, –
Вона, мов квітка у барвінку,
Цвіла в поліському саду.

Вітри піснями захлинались,
Ліси шуміли навкруги,
І в срібні роси одягались
В ранкових маревах луги.

Ходила Мавка-чарівниця,
Когось шукала між дерев,
І знав, хто їй ночами сниться
Мешканець лісу – дядько Лев.

Не стерлась райдужна сторінка,
Не вмерла пісня лісова,
Безсмертна Леся Українка
Була і є повік жива.

Олена Журлива

НАДІЯ

Ні долі, ні волі у мене нема,
Зосталася тільки надія одна:

Надія вернутись ще раз на Вкраїну,
Поглянути ще раз на рідну країну,

Поглянути ще раз на синій Дніпро, –
Там жити чи вмерти, мені все одно;

Поглянути ще раз на степ, могилки,
Востаннє згадати палкії гадки...

Ні долі, ні волі у мене нема,
Зосталася тільки надія одна.

Леся Українка

ЛЕВ НА СТОРОЖІ

Хто не чув про город,
Город стародавний,
Хто не чув про місто,
Княже місто Львів?
Це ж його Данило,
Князь і лицар славний,
Заснував на славу,
Мурами обвів.

На горбі високім
Збудував твердиню,
Під горбом — палати,
Храми і двори.
Мов той лев дивився
Львів у далеч синю,
Краю вірний сторож
Кожної пори.

Хоч не раз в обличчя
Дмуть вітри ворожі
І гуде над містом
Бурі дикий спів,
Все стояти буде
Левом на сторожі
Стародавнє місто,
Український Львів.

МАМО ІДЕ ВЖЕ ЗИМА

„Мамо, іде вже зима,
Снігом травицю вкриває,
В гаю пташок вже немає...
Мамо, чи кожна пташина
В вирій на зиму літає?"
В неньки спитала дитина.

„Ні, не кожна", – одказує мати, –
„Онде, бачиш, пташина сивенька
Скаче швидко отам біля хати –
Ще зосталась пташина маленька".

„Чом же вона не втіка?
Нащо морозу чека?" –

„Не боїться морозу вона.
Не покине країни рідної,
Не боїться зими навісної,
Жде, що знову прилине весна".

Леся Українка

У МАЛЕНЬКІЙ ХАТИНЦІ

У маленькій хатинці, у тихім куточку,
Мати снить і дитина маленька.
У віконце одчинене линуть з садочка
Урочисті пісні соловейка.

Мати спить, над колискою сина схилившись,
Певне пісне малому співала,
А тепер, як приспала його, – утомившись
Край його і сама задрімала.

Спить маленький; матусину руку щільненько
Обняли ручки дрібнії;
Перед ним красні мрії снуються легенько,
Невиразні, але чарівнії.

Леся Українка